

Sygn. akt II K 288/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2019r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Jachniewicz

Protokolant: Paulina Stępień

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2019r. na rozprawie sprawy:

K. F., syna Z. i B. z domu Ś., urodzonego (...) w M.

oskarżonego o to, że:

dnia 18 maja 2018r. w G., na drodze publicznej prowadził pojazd mechaniczny – samochód marki M. (...) o nr rej. (...) nie stosując się do decyzji Starosty Powiatowego w M. z dnia 30.07.2008r. o nr K.5520-z-146/08 o cofnięciu uprawnień kategorii (...) do kierowania pojazdami, tj. o przestępstwo z art. 180 a k.k.

1. oskarżonego K. F. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i za to, na podstawie art. 180 a k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka;
2. na mocy art. 42 § 1 a pkt 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego z urzędu adw. M. K. (1) kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych 00/100);
4. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt II K 288/19

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Starosty Powiatowego w M. z dnia 30 lipca 2008 r. o nr K.5520-z-146/08 cofnięto K. F. uprawnienia kategorii (...) do kierowania pojazdami wynikające z prawa jazdy nr (...) wydane w dniu 6 grudnia 1999 r. przez Urząd Gminy w L. do czasu wykazania się posiadaniem wymaganych kwalifikacji.

Dowód : kopia decyzji z dnia 30.08.2008 r. – k. 14-15.

W dniu 18 maja 2018 r. K. F. około godz. 20.40 jechał samochodem m-ki M. (...) o nr rej. (...) na ulicy (...) w G.. K. F. został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariusza Policji M. K. (2).

W toku kontroli ustalono, iż względem K. F. ww. decyzją cofnięto uprawnienia kategorii B. Samochód K. F. został zabezpieczony przez M. D.. K. F. udał się z funkcjonariuszami na Komisariat Policji II w G..

Dowód : zeznania świadka M. K. (2) – k. 6-7, wyjaśnienia oskarżonego –k. 19, protokół zatrzymania osoby –k. 3-4.

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego K. F. przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż zdawał sobie sprawę, że nie posiada uprawnień do kierowania, jednocześnie tego dnia zmuszony był kierować pojazdem, aby szybko dostać się do apteki by kupić leki swojej córce.

Vide : wyjaśnienia oskarżonego – k. 19.

K. F. nie jest upośledzony umysłowo. W czasie dokonania zarzucanego mu czynu nie zachodziły u niego żadne zaburzenia czynności psychicznych, które mogłyby znosić lub ograniczać jego zdolność do rozpoznania znaczenia czynów i do pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 1 pkt 2 k.k. K. F. może brać udział w toczącym się postępowaniu karnym jednak wymaga pomocy obrońcy.

Dowód : opinia sądowo – psychiatryczna –k. 40-41.

K. F. był wcześniej jednokrotnie karany sądownie.

Dowód : dane o karalności - k. 33.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu występku, jak i wina K. F., nie budzą wątpliwości.

Za kluczowe dla sprawy uznano zeznania świadka M. K. (3) - funkcjonariusza Policji, który w dniu 18 maja 2018 r. dokonał zatrzymania K. F. podczas jazdy samochodem. Przytoczył on w sposób spójny i rzeczowy przebieg rutynowej kontroli drogowej oraz powód zatrzymania oskarżonego. Sąd zważył, że M. K. (3), jako osoba obca dla K. F. nie miał żadnych powodów by wbrew prawdzie zeznawać na jego niekorzyść. Sąd uznał zatem omawiane depozycje za wiarygodne i dokonał ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o ich treść.

W ocenie Sądu nie było też podstaw, by odmówić wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K. F.. Oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu, nadto przyznał, że wie, iż wydano względem niego decyzję o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdem. Sąd dał też wiarę oskarżonemu, że powyższego czynu dokonał w celu zakupu i przywiezienia swojej córce lekarstw, jednakże powyższe nie ma znaczenia dla bytu przestępstwa z art. 180a kk. Wskazać chociażby należy, że żeby zakupić i przywieść swojej córce lekarstwa z apteki oskarżony nie musiał popełniać przestępstwa, a mógł np. pojechać po nie taksówką.

Sąd uwzględnił także wnioski opinii sądowo – psychiatrycznej odnośnie oskarżonego. Opinia ta jest bowiem jasna, pełna i nie budzi wątpliwości, co do wiedzy i bezstronności sporządzających ją biegłych. Biegli zawarli w nich szczegółowe sprawozdanie z przeprowadzonych badań oraz uzasadnili swoje wnioski odnośnie stanu psychicznego oskarżonego w inkryminowanym czasie.

Ponadto, Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty, w szczególności w postaci danych o karalności, kopii decyzji o cofnięciu uprawnień i protokołów znajdującego się w aktach sprawy, których autentyczność, wiarygodność oraz rzetelność nie była kwestionowana, a które zostały sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji.

Zgodnie z art. 180a kk karze podlega ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie ma wątpliwości, że K. F. w dniu 18 maja 2018 roku w G. wypełnił znamiona wskazanego występkę prowadząc w ruchu lądowym na drodze publicznej na ul. (...) pojazd mechaniczny marki M.

(...) o nr rej. (...) nie stosując się do decyzji Starosty Powiatowego w M. z dnia 30.07.2008 r. o nr K.5520-1-z-146/08 o cofnięciu uprawnień kategorii (...) do kierowania pojazdami.

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. K. F. jest i już w trakcie popełnienia czynu był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Stopień szkodliwości społecznej czynu K. F. w ocenie Sądu nie był nieznaczny, a oskarżony swoim zachowaniem naruszył dobro prawne jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, które chronione jest poprzez eliminowanie z ruchu osób prowadzących pojazd mechaniczny, którym cofnięte zostały uprawnienia do kierowania pojazdami.

W punkcie 1. sentencji wyroku, za czyn z art. 180a k.k., Sąd wymierzył oskarżonemu K. F. karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych.

Na niekorzyść K. F. przemawiają okoliczności wpływające na ocenę szkodliwości społecznej czynu, a także fakt, że był w przeszłości karany sądownie.

Na korzyść oskarżonego przemawia fakt, że przyznał się do zarzucanego czynu i wyraził krytycyzm w stosunku do swojego zachowania.

Sąd doszedł do przekonania, że orzeczona kara grzywny jest najtrafniejszym środkiem reakcji karnej, jaki można było zastosować wobec oskarżonego K. F.. Oskarżony nie zdradza cech demoralizacji, a stopień szkodliwości społecznej badanego czynu nie był też wysoki.

W ocenie Sądu, orzeczenie wobec K. F. za czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania kary pozbawienia wolności nawet z zastosowaniem warunkowego zawieszenia jej wykonania, stanowiłoby sankcję nieadekwatnie surową i dolegliwą. Dotychczasowa postawa życiowa oraz charakterystyka oskarżonego pozwalają przypuszczać, że jego czyn miał charakter incydentalny, był efektem nieroztropnej decyzji podjętej pod wpływem chwili. W punkcie 1. sentencji wyroku nałożono zatem na oskarżonego karę stanowiącą realną dolegliwość o charakterze majątkowym. W ocenie Sądu, można mieć nadzieję, że nałożona na oskarżonego kara sprawi, że (...) on swe postępowanie i powęźmie przekonanie o nieopłacalności popełniania tego rodzaju przestępstw w przyszłości. Kara ta zgodna też jest z wnioskiem obrońcy, który wnosił by nie skazywać oskarżonego na karę ograniczenia wolności. Ilość stawek dziennych wymierzonych w ramach orzeczonej kary grzywny jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu oraz stopnia jego zawinienia. Ustalając wysokość stawki dziennej, Sąd uwzględnił dochody osiągnięte przez oskarżonego.

W punkcie 2. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

Orzeczenie tego środka zgodnie z art. 42 § 1a pkt 1) k.k. było obligatoryjne, a Sąd mógł orzec ten środek na okres od roku do 10 lat. W stosunku do oskarżonego orzeczono zatem ten zakaz na najniższy możliwy okres. Zdaniem Sądu, tak zastosowany środek karny będzie wystarczający dla osiągnięcia wobec oskarżonego jego celów, uświadomi mu naganność jego postępowania i zapobiegnie popełnieniu przestępstwa z art. 180a k.k. w przyszłości.

W punkcie 3. wyroku zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K. (4) kwotę 738 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Kwota ta jest adekwatna do nakładu pracy obrońcy i mieści się w granicach określonych w rozporządzeniu przywołanym w tej części orzeczenia.

W punkcie 4. z uwagi na trudną sytuację majątkową oskarżonego, Sąd zwolnił oskarżonego z ponoszenia opłat sądowych i nie wymierzył mu opłaty.